

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Igora Burgera a sudcov JUDr. Milana Lipovského a JUDr. Aleny Šiškovéj na neverejnom zasadnutí konanom v Bratislave 23. septembra 2014 v trestnej veci obvineného **M. D. , pre zločin lúpeže spolupáchateľstvom** podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Trestného zákona; § 20 Trestného zákona, s poukazom na § 138 písm. a/, písm. j/ Trestného zákona a iné, o dovolaní obvineného, ktoré podal prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Š. K., advokáta v B., proti rozsudku Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 1To 23/2011, z 26. októbra 2011 v spojení s rozsudkom Okresného súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 2T 27/2010, zo 4. novembra 2010 takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku dovolanie obvineného M. D. **sa o d m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica zo 4. novembra 2010, sp. zn. 2T 27/2010, bol obvinený M. D. uznaný za vinného zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, s poukázaním na § 138 písm. a/, písm. j/ Trestného zákona a z prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona s poukázaním na § 138 písm. e/ Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

spolu s doposiaľ neustálenou osobou dňa 2. novembra 2009 medzi 19.30 hod. až 19.45 hod. v obci S., okres B., v rodinnom dome na ulici P. č. X. prineseným kladivom rozbili sklenenú výplň na okne kuchyne, cez rozbité okno vnikli do domu a pri tom ako jeden z páchatel'ov držal v ruke kladivo, prikázali JUDr. S. S., I. S. a S. S., aby si ľahli tvárou

k zemi, následne obžalovaný M. D. prinesenou lepiacou páskou poškodeným zviazal ruky a nohy a opakovane sa ich pýtali, kde majú „sejť“ a keď počuli zvonka zvuk motorového vozidla, vhodili mobilné telefóny značky Nokia a značky Sony Ericson T 303 JUDr. S. S. do hrnca s vodou v kuchyni a z domu odišli, obžalovaný M. D. s neustálenou osobou svojim konaním nespôsobili poškodeným žiadne zranenia, JUDr. S. S. spôsobili materiálnu škodu zničením sklenenej výplne a poškodením mobilných telefónov vo výške 203,49 € (slovom dvestotri euro a štyridsaťdeväť centov).

Za to bol M. D. odsúdený podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 37 písm. h/, písm. m/, § 38 ods. 2, ods. 4, § 41 ods. 1 ods. 1, § 43 Trestného zákona k úhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere 11 (jedenásť) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona bol pre výkon tohto trestu zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku bol obvinený zaviazaný nahradiť JUDr. S. S. škodu vo výške 127,43 €.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie obvinený M. D. a prokurátor.

Krajský súd v Nitre, ktorému bola vec prikázaná na prejednanie a rozhodnutie uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. februára 2011, sp. zn. 1 Ndt 1/2011, rozsudkom z 26. októbra 2011, sp. zn. 1To 23/2011, podľa § 321 ods. 1 písm. d/, písm. f/, ods. 2 Trestného poriadku zrušil prvostupňový rozsudok vo výroku o vonkajšej diferenciacii výkonu trestu odňatia slobody a vo výroku o náhrade škody.

Na základe § 322 ods. 3 a § 48 ods. 4 Trestného poriadku sám vo veci rozhodol tak, že obvineného M. D. zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil obvinenému povinnosť nahradiť JUDr. S. S. škodu vo výške 131,46 €.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obvineného M. D. zamietol, pretože nebolo dôvodné.

Proti citovanému rozsudku Krajského súdu v Nitre v spojení s rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica podal obvinený M. D. prostredníctvom obhajcu dňa 9. júla 2014 dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. a./ písm. c./ písm. e/, písm. g/, písm. i/ Trestného poriadku, z ktorých prvý dovolací dôvod predpokladá, že vo veci rozhodol nepríslušný súd. Ďalší dovolací dôvod predpokladá porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom, následný, že vo veci konal, alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania, ďalší, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom a napokon ostatný, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Obvinený tvrdí, že Krajský súd v Nitre nemal rozhodovať o podanom odvolaní, nakoľko nebol miestne príslušným súdom. V tomto prípade tak došlo k porušeniu práva na zákonného sudcu podľa § 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom dovolateľ videl v tom, že odvolací súd mu neustanovil iného obhajcu napriek tomu, že o to žiadal dňa 25. februára 2011 a opakovane dňa 26. októbra 2011 pre stratu dôvery k pôvodnému obhajcovi JUDr. Š. L., ktorý mal byť z tohto dôvodu oslobodený od povinnosti obhajovať ho. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 Tdo 8/2012, z 27. marca 2012. Obvinený namietal, že ustanovený obhajca ho pred rozhodovaním odvolacieho súdu nenavštívil.

Dôkazy neboli zo strany orgánov činných v trestnom konaní („OČTK“) a súdu vykonané zákonným spôsobom. Nebola braná v úvahu tá skutočnosť, že pri vstupnej lekárskej prehliadke v Ústave na výkon väzby Banská Bystrica dňa 4. novembra 2009 nemal obvinený zistené žiadne zranenie. Teda nie je možné, aby na mieste spáchania skutku zanechal krvavú stopu. Okresný ani krajský súd nevyhoveli návrhom obvineného na vykonanie dôkazov. Išlo predovšetkým o vykonanie rekonštrukcie skutku na mieste činu,

výsluch lekárky, ktorá vykonávala vstupnú lekársku prehliadku v Ústave na výkon väzby Banská Bystrica.

Obvinený ďalej namietal, že pachová stopa, ktorá mala byť nájdená na mieste činu, bola síce totožná so stopou nájdenou na inom mieste činu, ktorý bol však spáchaný, keď sa už obvinený nachádzal vo výkone trestu.

Obvinený ďalej poukazuje na to, že v jeho prípade rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov v trestnom konaní. V tejto súvislosti uviedol, že dňa 3. novembra 2009 bol v konaní vedenom na Krajskom súde v Banskej Bystrici, sp. zn. 5To 181/2009, odsúdený za spáchanie trestného činu podielníctva, ktoré sa týkalo aj motocyklov, ktoré boli ukradnuté z garáže patriacej Okresnému riaditeľstvu Policajného zboru Banská Bystrica. Čo sa týka zaujatosti sudcu, obvinený sa domnieva, že v jeho prípade rozhodol na Okresnom súde v Banskej Bystrici sudca, ktorý bol vo veci zaujatý, z dôvodu, že poškodeným je sudca Krajského súdu v Banskej Bystrici.

Ďalej obvinený uvádza, že rozhodnutia súdov v danej veci sú založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku. Súdny mali správne skutok posúdiť ako obmedzovanie osobnej slobody, prípadne vydieranie a nie ako lúpež. Z popísaného skutku je zrejmé len to, že páchatelia prikázali poškodeným, aby si ľahli tvárou k zemi, následne mal jeden z páchatel'ov poškodeným zviazať ruky a nohy a opakovane sa mali páchatelia poškodených pýtať, kde majú sejf. Podľa názoru obvineného nedošlo k naplneniu skutkovej podstaty trestného činu lúpeže, ale došlo k naplneniu skutkovej podstaty trestného činu obmedzovania osobnej slobody, eventuálne vydierania. Z takéhoto konania páchatel'ov totiž nie je zrejmý úmysel zmocniť sa cudzej veci. Teda páchatelia bez oprávnenia násilím bránili poškodeným užívať osobnú slobodu tým, že ich zviazali, prípadne páchatelia nútili poškodených násilím, hrozbou násilia alebo hrozbou inej ťažkej ujmy, aby niečo konali, opomenuli, alebo trpeli.

Z uvedených dôvodov obvinený M. D. žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyhovel jeho dovolaniu a po preskúmaní zákonnosti a odôvodnenosti výrokov napadnutých rozsudkov a správnosti postupu konania, ktoré rozhodnutiam predchádzalo, vyslovil rozsudkom porušenie zákona v ustanoveniach § 371 ods. 1 písm. a/, písm. c/, písm. e/,

písm. g/, písm. i/ Trestného poriadku a podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnuté rozsudky a aby podľa § 388 Trestného poriadku prikázal príslušnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila prokurátorka Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej „prokurátorka“). Výroky o vine a treste ako aj výrok o náhrade škody považuje za vecne správne a zákonné. Senát odvolacieho Krajského súdu v Nitre rozhodoval ako zákonný súd o odvolaní odsúdeného, a to na základe uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1 Ndt 1/2011, ktorým bola vec prikázaná na rozhodnutie Krajskému súdu v Nitre. K námietke zaujatosti orgánov činných v trestnom konaní uviedla, že vyšetrovanie vykonávala vyšetrovateľka Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Banskej Bystrici, voči ktorej v priebehu celého prípravného konania nevzniesol obžalovaný bezodkladne námietku zaujatosti. Ak mala byť vyšetrovateľka zaujatá z dôvodov odcudzenia motocyklov z garáže Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Banskej Bystrici, s ktorých odcudzením súviselo iné jeho trestné stíhanie, nie je daná žiadna súvislosť, ani odsúdený ju neuviedol, medzi trestným stíhaním a výkonom funkcie vyšetrovateľky Policajného zboru. K námietke zaujatosti sudcu Okresného súdu v Banskej Bystrici uviedla, že túto námietku vyslovil odsúdený až pred odvolacím senátom na Krajskom súde v Nitre. V konaní o návrhu na povolenie obnovy konania podanom na Okresný súd Banská Bystrica, sp. zn. 4Nt 64/2012, rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 9. apríla.2013, sp. zn. 2 Ndt 6/2013, o neodňatí jeho trestnej veci Okresnému súdu Banská Bystrica. Podľa názoru prokurátorky nebolo porušené ani právo na obhajobu. Odvolací súd na žiadosť obvineného o oslobodenie od obhajoby a ustanovenie mu obhajcu z iného okresu reagoval listom z 30. septembra 2011. Námietky obvineného považoval za účelové. Posledné dva dôvody, ktoré uvádza obvinený vo svojom dovolaní (§ 371 ods. 1 písm. g/, písm. i/ Trestného poriadku) sú podľa názoru prokurátorky nedôvodné a v súvislostiach s nimi poukazuje na odôvodnenia rozsudkov okresného a krajského súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) na základe podaného dovolania zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1 Trestného poriadku), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Trestného poriadku), za splnenia podmienok uvedených v § 373 Trestného poriadku, v zákonnej lehote a mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, ods. 3 Trestného

poriadku). Dospel však k záveru, že **nie sú naplnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 písm. a/, písm. c/, písm. e/, písm. g/, písm. i/ Trestného poriadku.**

V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku (vo veci rozhodoval nepríslušný súd) Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že senát odvolacieho súdu Krajského súdu v Nitre rozhodoval ako zákonný súd o odvolaní obvineného. Na základe uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1 Ndt 1/2011, zo 16. februára 2011, bola trestná vec obvineného M. D. vedená na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 2To 408/2010, tomuto súdu odňatá a prikázaná na prejednanie a rozhodnutie Krajskému súdu v Nitre.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku najvyšší súd uvádza: Obvinený M. D. v prípravnom konaní ako aj v konaní pred okresným i krajským súdom dôsledne využil právo na obhajobu, ktoré patrí k základným atribútom spravodlivého procesu. Sudca pre prípravné konanie Okresného súdu Banská Bystrica opatrením, sp. zn. 0Tp 246/2009, zo 16. novembra 2009 obvinenému podľa § 40 ods. 1 Trestného poriadku ustanovil obhajcu JUDr. Š. L.. Obhajca ako vyplýva z trestného spisu, sa zúčastňoval v prípravnom konaní i v konaní pred súdom riadne všetkých úkonov trestného konania.

Konštantná judikatúra právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa citovaného ustanovenia chápe ako vytvorenie podmienok pre úplné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Platný Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného charakteristické pre to ktoré štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, **pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo o sebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku.** Zo znenia tohto ustanovenia totiž jednoznačne vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu **zásadným spôsobom** je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. V praxi to znamená, že o zásadné porušenie práva na obhajobu pôjde najmä vtedy, ak obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby. Spôsob obhajoby obvineného jeho obhajcom je mimo rámec tohto dovolacieho dôvodu. Dovolací súd nie je

oprávnený akýmkoľvek spôsobom hodnotiť kvalitu poskytovaných právnych služieb, ani nemôže v tomto smere do výkonu obhajoby zasahovať, pretože ide výlučne o vzťah medzi advokátom ako obhajcom na strane jednej a klientom ako obvineným na strane druhej, čo sa vzťahuje aj na prípady, keď je obvinenému obhajca ustanovený súdom. V prípade pripustenia názoru, že nedostatočný výkon obhajoby napĺňa dovolací dôvod uvedený v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku, teda že zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu, by potom mohlo viesť k neprípustnému rozšíreniu tohto dôvodu dovolania o každý taký prípad, kedy obvinený sa domnieva, že jeho obhajca niečo zanedbal, alebo si neplnil svoje povinnosti, ktoré mu zákon ukladá. Ani Krajský súd v Nitre nezistil žiadne závažné dôvody v zmysle § 43 ods. 1 Trestného poriadku na oslobodenie ustanoveného obhajcu JUDr. Š. L. od povinnosti obhajovania obvineného (č.l. 814). Vzhľadom na uvedené skutočnosti dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku naplnený nebol.

Najvyšší súd sa nestotožňuje ani s námietkou dovolateľa podľa **§ 371 ods. 1 písm. e/** Trestného poriadku, že vo veci konal, alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania.

Na naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. e/ Trestného poriadku sa vyžaduje splnenie podmienky, že vo veci konal, alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý bol vylúčený (§ 31), pričom o jeho vylúčení sa nerozhodlo (§ 32). Pod tento dôvod nemožno zahrnúť napr. také námietky, ktoré sa týkajú údajného zaujatého prístupu sudcov a ktoré majú abstraktný, resp. všeobecný charakter. Vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania pridelenej veci možno len výnimočne a zo skutočne závažných zákonných dôvodov, ktoré v danom prípade nenastali.

Z predloženého spisového materiálu Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že námietku zaujatosti voči orgánom činným v trestnom konaní obvinený vzniesol až v dovolaní v súvislosti s jeho trestným stíhaním a odsúdením za trestný čin podielníctva, ktoré sa týkalo aj motocyklov, ktoré boli ukradnuté z garáže patriacej Okresnému riaditeľstvu Policajného zboru Banská Bystrica. Vyšetrovanie v posudzovanej veci vykonávala vyšetrovatelka Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Banskej Bystrici pplk. Mgr. S. R., ktorá na prípade podielníctva, uvádzaného obvineným ako vyšetrovatelka nepracovala. Táto

námietka nebola podaná bez meškania a nebola ani dôvodná. K námietke zaujatosti sudcu Okresného súdu Banská Bystrica je potrebné uviesť, že túto vyslovil obvinený až pred odvolacím senátom Krajského súdu v Nitre. Najvyšší súd sa stotožňuje s odôvodnením odvolacieho súdu (č.l. 831), ktorý posudzoval opodstatnenosť námietok obvineného v tom smere, že sa jedná výlučne len o jeho subjektívne pocity, ktoré nie sú ničím objektivizované. Odvolací súd nezistil žiaden objektívny dôvod, že vo veci konal zaujatý sudca súdu prvého stupňa alebo niektorý z orgánov činných v trestnom konaní (policajt, vyšetrovateľ, prokurátor) alebo znalec. Nepodložené boli aj úvahy obvineného o kolegialite policajtov.

K tomu Najvyšší súd Slovenskej republiky dodáva, že námietka zaujatosti nemôže byť podávaná kedykoľvek. Námietku zaujatosti je strana povinná vzniesť bez meškania, len čo sa dozvedela o dôvodoch vylúčenia (§ 31 ods. 4 Trestného poriadku). Námietku zaujatosti sudcu Okresného súdu Banská Bystrica vyslovil obvinený až pred odvolacím súdom, hoci vedel najneskôr po doručení obžaloby a predvolaní na hlavné pojednávanie, že poškodeným je sudca Krajského súdu v Banskej Bystrici. V tejto súvislosti dovolací súd dáva do pozornosti rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 Ndt 6/2013, z 9. apríla 2013, ktorý rozhodol v konaní o návrhu obvineného M. D. na povolenie obnovy konania o neodňatí tejto trestnej veci Okresnému súdu Banská Bystrica.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. e/ naplnený nebol.

Čo sa týka dovolacieho dôvodu uvedeného obvineným M. D. podľa **§ 371 ods. 1 písm. g/** Trestného poriadku, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom (okolnosti vstupnej lekárskej prehliadky obvineného v Ústave na výkon väzby Banská Bystrica, nevykonanie dôkazov ako napr. rekonštrukcia skutku, výsluch lekárky vykonávajúcej vstupnú lekársku prehliadku, nestotožnená pachová stopa z miesta činu), najvyšší súd konštatuje, že v posudzovanej veci boli všetky dôkazy či už orgánmi prípravného konania alebo súdmi vykonané spôsobom zodpovedajúcim zákonu. V súvislosti s tým, dovolací súd poukazuje na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Nitre na č.l. 9-10.

Proces dokazovania (a to nielen z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia dôkazov, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých, vo veci vykonaných dôkazov, dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje, ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku, podľa ktorého orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku naplnený nebol.

Podľa názoru dovolateľa, skutok bol nesprávne právne posúdený ako zločin lúpeže podľa § 188 ods.1, ods.2 písm. c/ Trestného zákona a prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona, správne mal byť skutok kvalifikovaný ako obmedzovanie osobnej slobody, prípadne vydieranie.

Dovolací dôvod podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku je naplnený vtedy, keď rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

V posudzovanej veci však o takýto prípad nejde.

Trestný čin lúpeže je oproti ostatným trestným činom druhej hlavy osobitnej časti Trestného zákona špecifický v tom, že má kumulatívne dva primárne objekty. Je tu chránená osobná sloboda v zmysle slobody rozhodovania a majetok, ktorého sa páchatel' chce zmocniť. Objektívna stránka spočíva v použití násilia alebo hrozby bezprostredného násilia ako prostriedku na prekonanie kladeného alebo očakávaného odporu napadnutej osoby.

Pod hrozbou bezprostredného násilia treba rozumieť hrozbu takým násilím, ktoré má byť vykonané ihneď, ak sa napadnutý nepodrobí vôli útočníka. V tomto znaku sa trestný čin

lúpeže výrazne líši od trestného činu vydierania. Ak sa páchatel' chce zmocniť cudzej veci a použije na to hrozbu násilia, t.j. násilie, ktoré sa má uskutočniť až v budúcnosti, ide o trestný čin vydierania. Trestný čin lúpeže je dokonaný už samotným použitím násilia, alebo hrozby bezprostredného násilia v úmysle zmocniť sa cudzej veci. Pre naplnenie formálnych znakov skutkovej podstaty nie je rozhodujúce, či sa páchatel' tejto veci zmocnil, ak použil násilie alebo hrozbu bezprostredného násilia v takom úmysle. Po subjektívnej stránke sa vyžaduje úmysel, ktorý sa musí vzťahovať tak na násilné konanie, ktorým chce páchatel' prekonať, alebo znemožniť odpor obete, pre ktorý sa inak veci nemôže zmocniť, ako aj to, aby sa zmocnil cudzej veci.

Z opisu skutku je zrejmé, že konanie páchatel'ov bolo aktívne, zámerné, sprevádzané násilím spočívajúcim spútaním poškodených lepiacimi páskami. Jeden z páchatel'ov počas celej doby držal v ruke kladivo a chodil s ním po dome, čo umocňovalo v poškodených pocit strachu z jeho použitia proti nim v prípade, že by sa bránili. Páchatelia sa opakované pýtali poškodených, kde sa nachádza trezor, pričom jeden z nich prehliadal miestnosti na prízemí. Je nepochybné, že páchatelia sa na akciu vopred pripravili. Boli zamaskovaní, priniesli si so sebou lepiacu pásku na spútanie a kladivo. Teda predpokladali prekonávanie odporu. Úmysel páchatel'ov zmocniť sa cudzej veci bol z ich konania ako aj slovného prejavu evidentný. Ak keď sa im v konečnom dôsledku nepodarilo cudzej veci zmocniť, pretože boli vyrušení motorovým vozidlom, došlo k dokonaniu trestného činu lúpeže.

Zo zápisnice o obhliadke miesta činu a fotodokumentácie ako aj z výpovedí poškodených je tiež evidentný spôsob, akým páchatelia vnikli na pozemok a do domu poškodených. Ich konanie preto napĺňa aj všetky znaky skutkovej podstaty prečinu porušovania domovej slobody.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku naplnený nebol.

Podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením bez preskúmania veci odmietne dovolanie, ak je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že nie sú splnené dôvody dovolania predpokladané ustanovením § 371 ods. 1 písm. a/, písm. c/ písm. e/, písm. g/, písm. i/ Trestného poriadku, preto dovolanie obvineného M. D. na neverejnom zasadnutí odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 23. septembra 2014

JUDr. Igor B u r g e r , v. r.
predseda senátu

Vypracovala: JUDr. Alena Šišková

Za správnosť vyhotovenia: Anna Halászová